

Coming out - výpovědi lesbiček

Text 6.1.B

Tak ještě žiju. A přitom... ŘEKLA JSEM TO! Fuj, a ještě teď je mi při té vzpomínce úplně špatně. Vyalila jsem to na naše večer v obýváku. Přišla jsem k nim a zeptala se, jestli mě mají rádi. „Jo, máme.“ Taťka hned na mě: „Že ty jsi těhotná?“ a „Bereš drogy, vid’?“ „Ale ne, ptejte se dál, třeba se trefíte.“ Pak to mamka zkusila: „Že ty chodíš s Andreou?“

„No, vlastně jo.“ A bylo to venku! Mamka dostala šok, řekla něco v tom smyslu, jestli to myslím vážně, já že smrtelně vážně, a tím pro ten večer skončila její komunikace se mnou. Taťka, že prej to nebudu mít v životě jednoduchý a že jim teď musím dát čas. Ale mluví se mnou normálně. Mamka celej večer brečela a já jsem z toho byla taky celá špatná.

Teď můžu jen čekat a doufat, že se vztah s mamkou vrátí do starých kolejí. Vlastně to ani moc nebolelo, ale taky mi žádný extra velký kámen ze srdce nespádl. Kdybych pár let počkala, určitě bych na to byla víc připravená. Ale už nebudu pořád muset lhát a bát se prořeknutí. A to za to stojí.

* * *

Mé zkušenosti jsou zvláštní. Já jsem se s tím nedokázala smířit ani to nikomu říct. Je mi 25. Skončilo to tenkrát pokusem o sebevraždu a dneska už vím, že zbytečnou – mé okolí to přijalo docela v pohodě. Takže já radím: co nejrychleji se s tím smířit a říct to okolí, nikomu nepřeju, co jsem prožila já.

* * *

Mám už svůj coming out rok za sebou. Byl to opravdu krušný rok. Rodiče mou orientaci prostě nechtěli brát, a tak mě, slušně řečeno, vyprovodili z baráku. Rok jsem se protloukala a hledala sama sebe, abych dnes mohla říct: jsem smířená sama se sebou, jsem, co jsem, a nechci to změnit. Hodně mi pomohli kamarádi, o které jsem se mohla opřít, kteří mi byli vždycky nablízku. A taky láska... Kdybych dneska znova měla projít vším tím „humusem“, asi bych to zabalila na nejbližším stromě... a už bych nebyla. Dnes mě okolí bere spíš jako člověka, než jako „teplou holku“ – prostě si zvykli. S rodiči se o tom už ne bavíme, tak nějak si taky zvykli, možná někde uvnitř doufají, že se změním. Já zas doufám, že časem pochopí i tento „omyl“. Jen mám teď bohužel pocit, že jsem snad jediná na světě... alespoň v místě svého bydliště. Kvůli své „osudové lásce“ jsem přišla o hezké přátelství, a dnes nemám ani lásku, ani fajn kamarádku. A tak se cítím hrozně osamělá...

Coming out - výpovědi lesbiček

Chce se mi řvát. Téma „coming out“. Tolik bolesti, strachu atd. Mám pocit, že situace nebude normální, dokud toto téma vůbec tématem BUDE. Opakovaně si čtu ty příspěvky, čtu si ty příběhy a je mi někdy těžko, přetěžko. Mnohokrát se tu vlastně kříží jednotlivé rubriky a témata, ať už jde o partnerské soužití, vztah k náboženství, toleranci. Vždy to směřuje k jedinému – jinakosti, neboli odlišnosti.

Proč máme uvažovat, zda, kdy a komu „to“ řekneme? Proč my samy používáme výrazy jako „vyrovnala jsem se s tím“, nebo dokonce „smířila“? Je-li přirozené to, co cítíme – a já myslím, že ano – je to celé nesmysl vnucený nám okolím. A proč? Pouze a jedině pro jedno statistický číslo – 4%.

No řekněte samy, uvažuje jinak holka, jak se má „vyrovnat“ s tím, že miluje nějakýho kluka? Trápí se tím, jak šetrně sdělit rodině, že je „na chlapy“? A to se strachem, zda ji pro to rodina neodvrhne?! Přemýšlí, komu ze svých přátel nebo v práci to řekne, že je heterosexuální? Může se vůbec někde ukázat se svým přítelem? Dokonce veřejně a za ruku? Nebo si představuje, zda a jak se má pro ostatní označit jako hetero, aby už nemusela lhát nebo si hlídat, co říká?

Zdá se vám to šílený? Jo, možná to tak je, ale proč by to u „nás“ mělo být jinak?

Ano, blahopřeju všem dívkám, které v sobě našly sílu ke coming outu. Ano, už nemusí „lhát nebo se bát přerěknutí“. A já jim to přeju! Ale přitom cítím, že je to – takhle postaveno – celý nějak vedle. Ksakru PROČ?

Máte snad pocit, že mě to nějak bere? No, máte pravdu, mám s tím totiž velmi bolestnou osobní zkušenost. Ne za sebe, ale... Potkala jsem jednu velmi vzácnou bytost. Jsem šťastná, že jsem ji potkala, a vděčná za lásku, kterou jsme spolu prožily. Proč minulý čas? Inu, „coming out“. Náš vztah skončil, neboť ona nedokázala jít proti všemu lety nastřádanému a živenému okolo sebe a taky v sobě. Já pak už dnes nepláču pro (zřejmě) ztrátu tohoto vztahu, ale víc pro to, jak ona půjde s touto zátěží svým životem dál. Na mně se to pochopitelně do budoucna velmi silně podepsalo taky.

Vždyť – jaká jinakost? Co to je?? Četla jsem nedávno kdesi jednu odpověď F. Gála, kde říká, že přece VŠICHNI jsou jiní než např. on. Na světě nejsou dva stejní lidé. Takže vlastně VŠICHNI jsou JINÍ. Jiní než já, než ty... Celých 6 nebo kolik miliard lidí je JINÝCH. **Tak proč někteří z nich mají trpět jen proto, že někoho milují??**

